

עת"א 29419/09/15 - ג'אד סרסור נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 29419-09-15 סרסור(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
בפני הרכב השופטים: יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים

יחיאל ליפשיץ

העותר

נגד

המשיבים

ג'אד סרסור (אסיר)

1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים

2. מדינת ישראל

פסק דין

בפנינו עתירת אסיר לפי סעיף 62א' לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש] התשל"ב - 1971, ובה נתבקשנו לקבל את העתירה ולהורות על שחרורו המוקדם של העותר.

העותר הורשע על פי הודאתו בעבירות של גניבת רכב (בצוותא עם אחר שהוא שוהה בלתי חוקי), והפרעה לשוטר, ונגזרו עליו 15 חודשי מאסר.

מדובר בעותר שזהו מאסרו השלישי אשר כבר "זכה" לשחרור מוקדם ממאסרו הראשון.

יצוין, כי השחרור המוקדם באותה עת ניתן לאחר קבלת עתירתו של העותר לבית המשפט המחוזי על החלטת ועדת השחרורים שלא לשחררו, וביום 14/05/08 שוחרר מוקדם. אולם העותר הפר את תנאי השחרור, רישיונו הופקע והוא חזר לרצות את יתרת התקופה.

כשנה לאחר ההפקעה, שב וביצע העותר עבירות נוספות בגין ריצה את מאסרו השני. לחובתו של העותר ארבע הרשעות קודמות בשניים עשר תיקים שונים, וזאת בעיקר בעבירות רכוש, סמים ואלימות.

ביום 06/09/2015 דנה ועדת השחרורים בעניינו של העותר.

ב"כ המשיבה התנגדה לשחרורו המוקדם של העותר ולצורך כך הגישה לעיון חברי הוועדה חמ"ן שלילי של העותר מתקופת מאסרו הנוכחית וטענה כי נשקפת ממנו מסוכנות וכי תכנית השיקום שהוצגה על ידו אינה מאיינת מסוכנות זו. מנגד, הדגישה ב"כ העותר את שיקולי השיקום בהצגה לוועדה תכנית רש"א וטענה כי העותר עבר הליכי שיקום בין כתלי הכלא ומן הראוי ליתן לו הזדמנות נוספת.

בתום הדיון החליטה הוועדה פה אחד שלא להיעתר לבקשה, בקובעה כדלקמן:

"צודקת ב"כ המדינה כי תכנית שיקומית ולו אף מטעם רש"א, איננה חזות הכל ועל הוועדה לבחון אם תכנית זו מאיינת את מסוכנותו של האסיר כפי שנתגלית מהחומר שבפנינו.

הוועדה סבורה כי תכנית השיקום איננה מאיינת מסוכנות זו, וכי שחרור מוקדם של אסיר זה ימשיך לסכן את שלום הציבור ולכך היא לא תיתן את ידה.

מסקנתנו היא כי אין מקום לשחרור מוקדם ואנו דוחים את הבקשה" (עמ' 4, החל מש' 24).

ב"כ העותר בנימוקי העתירה ובטיעוניה בפנינו, טענה כי החלטת הוועדה לוקה בחוסר סבירות שכן לא ניתן משקל לתוכנית השיקומית שהוצגה בעניינו של העותר. נטען כי המדובר בעותר בעל מוטיבציה טיפולית גבוהה ובנסיבות העניין היה מקום לבכר את שחרורו המוקדם של העותר על תנאי והעברתו לתוכנית טיפולית ושיקומית תחת פיקוח, על פני השארתו בין כתלי הכלא, על כל המשתמע מכך.

באשר להפרת תנאי השחרור המוקדם על ידי העותר בעבר, טענה ב"כ העותר כי המדובר באירועים שהתרחשו לפני כ-8 שנים וכיום העותר התבגר, לוקח אחריות מלאה על מעשיו ומעוניין לשקם את חייו. בנסיבות אלה, טענה ב"כ העותר כי הועדה התייחסה והתמקדה באירועים הקשורים לעבר, וזנחה את הדרך הטיפולית בה העותר לוקח חלק במסגרת מאסרו הנוכחי.

ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את העתירה וטענה כי החלטת הועדה סבירה ומנומקת, הגישה לעיוננו מידע מודיעיני הנוגע למאסרו הנוכחי של העותר.

בהתייחס להשתתפות העותר בהליך טיפולי במהלך מאסרו הנוכחי, נטען כי מחוות דעת יועץ רש"א ומהדו"ח הסוציאלי בעניינו עולה כי המדובר במי שמצוי בראשיתו של הליך טיפולי, השתתף באופן מועט ולא הצליח לחשוף עצמו בקבוצה.

עוד טענה ב"כ המשיבה כי התנהגותו של העותר בעבר מעידה כי "המדובר באסיר שאינו משכיל לנצל הזדמנויות" (עמ' 2, ש' 12-13), והוסיפה וצינה כי "מדובר במי שרואה עצמו קורבן, עסוק במחירים שהוא משלם ונעדר אמפתיה לקורבנות" (שם, ש' 18-19).

דין:

כידוע, ועדת שחרורים לא תורה על שחרור מוקדם של אסיר, אלא אם שוכנעה כי האסיר מבקש השחרור "ראוי לשחרור", וכן כי "שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור", בהתאם לסעיף 3 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001.

סעיף 9 לחוק הנ"ל מונה את השיקולים אותם על וועדת השחרורים לשקול, שעה שהיא בוחנת את השאלה האם אסיר ראוי לשחרור מוקדם.

עיין עיין היטב בעתירה שבפנינו ובבסיס נימוקיה כפי שעלה בהרחבה מטיעוני באת כוחו ואנו סבורים כי וועדת השחרורים אשר דנה בעניינו בחנה כדבעי את השיקולים הצריכים לעניין ומסקנתה מקובלת עלינו.

אנו סבורים כי במקרה דנן התנאי לפיו שחרורו של האסיר אינו מסכן את שלום הציבור אינו מתקיים, וזאת בעיקר לאור

החמ"ן השלילי שהוגש בעניינו והמתייחס לתקופת מאסרו הנוכחית (שהוגש, כאמור, גם לעיונו).

בנוסף, אין אנו יכולים להתעלם מההרשעות הרבות בעברו של העותר ומאסריו הקודמים, כמו גם מהעובדה שלאחר "שזכה" במאסרו הראשון לשחרור מוקדם, הפר הוא את תנאי הרישיון בכך שלא שיתף פעולה עם התוכנית השיקומית ורישיונו הופקע.

בנסיבות האמורות, אנו סבורים כי מבלי להמעיט בחשיבות שיקולי השיקום, ידם של שיקולי איון המסוכנות ושלווה הציבור הינה על העליונה, כפי שסברה הוועדה, ומכל מקום איננו מוצאים כי החלטת ועדת השחרורים לוקה בחוסר סבירות זה או אחר, אלא, נהפוך הוא, סבירה ונכונה היא.

אשר על כן, העתירה נדחית.

מזכירות בית המשפט תשלח עותק פסק הדין לבאי כח הצדדים.

המידע המודיעיני מוחזר למשיבה.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"ו, 29 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.

י. ליפשיץ, שופט

א. אליקים, שופט

**י. אלרון - נשיא
[אב"ד]**